

Universitätsbibliothek Wuppertal

Omnia Divini Platonis Opera

Plato

Basileae, 1551

Theages (argumentum)

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-245](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-245)

tulimus, non absurdum in ijs nec assequi dicta, neq; quicquam cōferre posse: Quid ni esset absurdum ō Socrates, in tantis rebus nihil habere quod consulas? Vtrum igitur, in q̄, & circa hęc philosophum ut pentathlum esse oportere dicimus, & secundas tenentem inutilem esse, quamdiu aliquis illorum est: uel primum quidem ipsum oportere domum suam nulli administrandam præbere, neq; secundas in hoc partes tenere, sed ex seipso omnia castigare, recte iudicantem, si quidem familiam suam recte administrat: Assentiebatur ille mihi. Atq; ego addidī: Tum si aut amicus huic aliquis uitæ suæ rationem, aut ciuitas quicquam discernendum aut iudicandum committat, num turpe ō amice sit secūdas eum in his tenere, aut tertias, neq; duces potius existere? Ita mihi uidetur, inquit. Absit igitur ō uir optime, ut philosophari sit plurima discere, artesq; tractare. Cum ista dixisset, sapiens quidem ille ex antedictis rubore affectus tacuit. Inductus autē affirmauit sic esse, & ceteri omnes dicta collaudarunt.

ARGVMENTVM MARSILII IN LIBRVM QVI THEAGES
INSCRIBITVR, VEL DE SAPIENTIA.

DISTINGVITVR in hoc dialogo Sapiētia, & ultimum distinctionis membrum sic inuestigandum assumitur, ut quo pacto acquiratur ab hominibus, pateat. Prima partitione Sapiētia duplex dicitur. Vna absoluta, cōditionalis altera. Absoluta, quæ simpliciter absq; additiōe aliqua sapiētia nominatur. Cōditionalis, quæ non simpliciter sapiētia, sed sapiētia quædam dicta est. Illa sic definitur. Cognitio earum rerum de quibus haberi scientia potest. Habetur autem scientia de ijs quæ semper eadem, & eodem modo sunt: huiusmodi sunt summa rerum principia, & æternæ rerum omnium rationes: hæc autem diuina dicuntur, quo fit ut sapiētia sit diuinarum rerum scientia: quæ quidem absoluta sapiētia est. Cōditionalis uero omnibus artibus & facultatibus est communis. Nam summitas cuiusq; artis sapiētia quædam uocatur, ut sapiētia gubernatoria, sapiētia aurigaria, sapiētia militaris. Ex omnibus autem quæ cum additione sapiētia nuncupantur, præcipua est, quæ ceteris ut ministris utitur, cuiusmodi ciuilem sapiētia est. Quæ quidem facultas commune ciuitatis & gentiū bonum coniectans, definitur. Hæc tum ciuilem tum regia disciplina uocatur. Cuius subiectum ciuitas est: finis, commune bonum: ministræ, artes omnes. Officia duo, leges condere, & conditas exequi. Illud per prudentiam nomotheticam, hoc per iustitiam legalem & iudicariam agit. Verum quo pacto quis ciuilem sapiētiā nāscatur, in plurimis eius disputationibus Plato dubitat: & in præsentī Theage, utrum ciuiles homines, an sophistæ, an contemplatiui duntaxat philosophi eam doceant. Quod à ciuilibus uiris, aut sophistis, aut soli cōtemplationi deditis discatur, in Menone & hic quodāmodo negat, quod illi ne filios quidem suos unquam docuerint, quod isti rationem boni non habeant, quod hi rerum humanarum experti minime sint. Restat igitur, ut hæc aut à philosophis & contemplandi & agendi apprime peritis percipiatur, aut diuina sorte contingat. Illi nusquam reperiuntur. Vnde in Menone & in Theage diuino munere fieri asserit, ut in animos ciuium temperatos Dei prouidentia boni ipsius intelligentiam & leges ad id ducentes infundat. Quam sane notionē hic ciuilem sapiētiā, in Menone propriori uocabulo uaticinium quoddā nominat, ciuilesq; uiros furentibus comparat. Sæpe etiā ait, nunquam à malis genus hominum cessaturum, nisi aut legitimi philosophi dominantur, aut ij qui gubernant rempub. diuina quadam sorte philosophentur. Hoc autē libro cum Socrates in sua membra sapiētiā distinxisset, & hanc ciuilem sapiētiā sub quadam ironiæ specie, nec à ciuilibus uiris, nec à se ut à philosopho cōtemplationi dedito Theagem adipisci posse dixisset, subiunxit tentādā esse uim dæmonis, & deniq; uoluntatē dei precibus exorandā, quasi illinc ista discantur, & dei prouidentia per medios spiritus, sæpe hominibus agendorū oracula pandat. Eos autē ministros, qui dei iussu bonorum ciuium & legitimorū principum mentes ad bene gubernandū illumināt, Dionysius Areopagita principatus nominat. Effet hic fortasse de dæmone Socratis disputandum, sed argumenti breuitas prohibet. Quinetiam Maximus Tyrius, & Hermias, & Apuleius de hoc abunde differunt. Inducit autem hic tres Plato personas, Demodocum ciuem Atheniensem, unā cum filio suo Theage sapiētiā affectante, & Socratem. Incipit uero à Demodoci petitione dialogus.